

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

IV Premi Literari Sant Jordi 1993

ACCÈSIT NARRACIÓ

Montserrat a peu de Carles Badenas Guinjoan

Fa tres anys, quan jo cursava primer de B, U, P. , vaig assabentar-me que, cada any, el Secretariat de Joves de la Salle de Catalunya organitzava la "Pujada a Montserrat a Peu", Des del primer instant vaig interessar-me pel fet, i vaig voler inscriure'm, perill la recent recuperació d'una lesió al turmell esquerre ho desaconsellava, per la qual cosa vaig haver de prendre paciència i esperar fins l'any següent,

Vaig iniciar la meva empresa amb entusiasme i amb la il·lusió de poder arribar al peu de la Moreneta sense necessitat de recórrer al funicular, que era la solució que havien d'adoptar els qui no podien continuar, però vaig fracassar: degut potser a una manca d'entrenament, la meva cama esquerra va començar a fallar i, quan havia d'iniciar la darrera etapa del trajecte, semblava que fos de fusta, car no em responia de cap manera, i no la podia doblegar. Finalment, i malgrat que em recava fer-ho, vaig haver de donar-me per vengut i acabar el camí mitjançant l'aeri. Dintre meu quedava una espina clavada, de la qual esperava desfer-me acabant allò que aquell any no havia pogut finalitzar.

L'any següent hi vaig tornar: aquest cop m'havia preparat amb major intensitat, i esperava poder completar la Pujada. Vam anar de Reus fins a la Plaça del Congrés (Barcelona) amb autobús; un cop allí, vam lliurar als organitzadors una motxilla amb un sac de dormir i altres coses que podrien ser-nos útils quan arribéssim a Montserrat el dia següent. Vam esperar pacientment durant mitja hora, tot contemplant com arribaven la resta d'expedicionaris. Ens concentràrem al mig de la plaga. Algú va encendre un coet; aquest va pujar amunt vers el firmament, i va petar: la Pujada a Montserrat a peu acabava de començar.

De primer, vam recórrer els carrers de la Ciutat Comtal fins a arribar al peu del Collserola, des d'on vam ascendir uns metres fins que vam trobar el camí. Eren les primeres passes que fèiem per camins de muntanya, i semblava talment com si haguéssim entrat en un altre món: no vèiem cotxes, ni es sentia cap soroll que no provingués de la natura. Molta gent aprofitava per recordar anècdotes de la seva vida d'estudiants, d'altres deixaven la conversa per més tard i regiraven la motxilla a la recerca de quelcom comestible i per beure, d'altres cantaven. . . , Un company i jo combinàvem les galetes i la xocolata amb les nostres històries, a més d'anar contemplant el paisatge que es veia.

Després d'una ràpidíssima (anàvem corrent.) per una pedregosa pendent, vam veure com augmentava la vegetació del camí i entràvem en una mena de bosc. Els arbres deixaven passar una claror verdosa que donava un cert aire de misteri i romanticisme a l'indret; jo sentia com si hagués fet un viatge en el temps i em trobés en aquelles llunyanes èpoques en les quals no hi havia altre medi de locomoció que les pròpies extremitats, quan no hi havia cap dels incordiants remors propis de la vida moderna (cotxes, televisions, "música". . .).

Quan el bosc es va aclarir, vam passar prop d'una masia d'on sortia una deliciosa flaire de carn a la brasa, que va provocar que els més famolencs del grup entonessin un cant de queixa.

El sol ja començava a amagar-se quan van arribar a un poble, Van atravesar els seus carrers sota Patent esguard dels vianants, que ens prenien per una manifestació. Als afores hi ha una urbanització, dels xalets de la qual van sortir algunes persones

encuriosides que ens van preguntar qui érem i on anàvem, "Ja teniu humor", va dir algú quan va saber que anàvem a Montserrat.

Pels volts de dos quarts de deu del vespre vam arribar a una gran esplanada, on havíem de sopar. La primera etapa ha via finalitzat. Ràpidament vam anar a buscar l'aigua que els organitzadors ens oferíem, í iniciàrem el nostre àpat, La nota la va donar algú del grup quan va treure un fuet i va dir que no havia pensar a portar cap ganivet per a tallar-lo; per a menjar-nos-el, fèiem una mossegada cadascú i el passàvem al següent...

La segona etapa va començar. Ara ja era negra nit, í tothom anava amb la llanternas encesa il·luminant el camí, Jo sentia calor, í vaig voler treure'm la jaqueta, tot í la dificultat que suposava fer-ho en marxa portava un bon carregament, entre motxilla i llanternas), No obstant, va venir algú al meu costat í es va oferir per aguantar-me la bossa, si em feia falta, Realment, és una cosa digne de remarcar: si tenies cap dificultat, immediatament tenies algú disposat a donar-te un cop de ma, encara que no et conegués de res.

Vaig notar que l'estat d'ànim del meu company anava decaient, i vaig intentar alegrar-lo, ja que, en cas contrari, acabaríem els dos amb la moral per terra, De primer, vaig explicar-li tot el viatge que un mes abans havíem fet a Itàlia; després, li vaig fer un resum de la novella. la que havia acabat de llegir i, finalment, en veure que cada cop parlava menys i que no podia aguantar el meu ritme, vaig optar per tirar endavant, puix si no em quedaria endarrera, fet que, possiblement, suposaria un gran obstacle si volia completar la pujada.

Quan faltava poc per al final de la segona etapa, un noi que anava davant meu va demanar-me que apagués la llanternas, per així caminar tan sols il·luminats per la claror argentada de la lluna. Era quelcom fantàstic, superb, indescriptible, Ara creia trobar-me enmig d'un món màgic. Notava com la meua ment. s'obria, com els pensaments fluïen d'una manera més clara pel meu cervell. Semblava com si estès més enllà del temps í de l'espai, en una dimensió desconeguda, en un món de somni, fins que vam arribar a una mena de descampat, on vam esperar la resta del grup, mentre reposàvem un mica,

Després del breu descans, vam iniciar la tercera etapa. El fet d'haver conclòs el segon tram em donava força moral, ja que és la part de camí on cauen la majoria dels expedicionaris.

Vaig continuar la ruta juntament amb dos companys que havia trobat durant el descans, Vam suggerir la idea d'anar parlant continuament de qualsevol cosa, ja que així estarien més distrets i no ens capficaríem en possibles molèsties musculars. Van parlar d'estrelles, de fotografia, de pel·lícules, d'anècdotes divertides d'aquell curs... Tot ajudava a passar l'estona.

Pels volts de les sis de la matinada, vam veure com els tímids raigs rogens del sot començaven a despuntar. Això ens recordava que aquella nit encara no havíem dormit, í ens feia sentir un xic més el cansament.

A dos quarts de set. arribàvem a Monistrol de Montserrat, al final de la tercera etapa. Al í ens van donar un got de brau calent per a fer-nos passar el fred de la nit i reposar

forces per a afrontar el darrer tram, No es pot dir que fos brou de primera qualitat (ni molt. menys!), però qualsevol cosa calenta era ben rebuda pel nostre cos .

Vam seure en un banc, i al cap d'una estona vam trobar-nos amb altres companys. Després d'esmorzar i de d'omplir les cantimplores, vam reemprendre la nostra marxa. El final d'aquesta etapa seria l'estació del funicular aeri, al peu de Montserrat.

Durant el camí, a un noi del meu grup li va sortir una butllofa al peu. Vam determinar que jo em quedaria amb ell, i que el grup avançaria a més velocitat. Recordo que, mentre anàvem cap a l'estació, no va parar de renegar ni un sot moment. Certament, no estava de gaire bon humor: el fet de caminar prop de seixanta quilometres de nit, sense dormir gens i amb una butllofa al peu no es presta a gaire cosa millor.

Vam arribar a l'aeri, i ens van donar unes quantes galetes i un "mini-tetra brick" de llet amb xocolata, El meu company es va quedar allà, i jo vaig continuar: ara ja no pararia fins arribar al Santuari. Pel camí vaig trobar una colla d'amics, i van anar pujant. Durant els primers metres no es va presentar cap dificultat, malgrat que feia una calor insuportable i que els músculs acusaven bastant l'esforç realitzat, però el tram final es féu realment molt pesat: van haver de pujar tres-centes escales abans no vam enllaçar amb les de l'inici del camí de la Santa Cova,

Ja quedava poc! Després de reposar una mica, van pujar les darreres escales. Seguidament, vam enfilegar fins a la plaga, i van anar a deixar les motxilles amb els altres companys que havien arribat abans, Dels del meu grup hi havia qui només pensava en dormir; d'altres volíem acabar definitivament la nostra pujada besant la imatge de la Verge de Montserrat.

Finalment, juntament amb un amic, vaig entrar al santuari. Poc a poc anava avançant, vaig pujar unes escales, vaig entrar a una cambra i, catorze hores després de l'esclat del coet a la Plaça del Congrés, vaig posar els meus llavis sobre la imatge de la Moreneta. La Pujada a Montserrat a peu s'havia acabat.